

розвиток уяви, робота по методу «ажурної пилки» та інші. Одним з найбільш поширеним залишається метод проектів.

Інноваційні методи навчання є частиною особистісно-зорієнтованого навчання, оскільки сприяють соціалізації особистості, усвідомлення себе як частини колективу, своєї ролі і потенціалу. Отже, останнім часом у сфері навчання англійської мови відбулися значні зміни, зумовлені появою нових методів навчання.

Список використаних джерел:

1. Активні та інтерактивні методи навчання / Укладач Кравчина О.С. – К.: ЦППО АПН України, 2003. – 32 с.
2. Біда О. Структура і методика інтерактивного уроку // Початкова школа. – 2007. – № 7.
3. Пометун О., Пироженко Л. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання: Науково-методичний посібник. – К.: Видавництво А.С.К., 2004. – 192 с.

Куліченко А.К.

*кандидат педагогічних наук,
старший викладач;*

Хітрова І.О.

*викладач,
Запорізький державний університет*

МІФОЛОГІЧНА СВІДОМІСТЬ В ЛАТИНСЬКИХ НАЗВАХ РОСЛИН

За С. Аверенцевим, міф – це витвір колективної всенародної фантазії, який узагальнено відображує дійсність у вигляді живих істот, що сприймаються первісною свідомістю як цілком реальні. Міф – стародавній переказ, де в наївно-персоніфікованій, наочно-образній формі подавалися уявлення давніх народів про походження світу, про явища природи й суспільного життя, про богів та героїв [1, с. 222].

Будь-яка неістота або явище, як предмети живого людського досвіду – сутність міфа. Наприклад, ліки не завжди діють цілюще. Але хворий вважає, якщо лікар призначив – то лікування почалось. Міф завжди фантастичний та історичний. Так, розквітлу папороть

(лат. *Filix*) потрібно обов'язково віднайти напередодні дня Івана Купала. За її допомогою можна знаходити плоди, відчиняти залізні двері тощо. Тут папороть – не історія, не особистість. Проте якщо розглядати папороть в історичному контексті, то вона перетворюється на звичайний предмет, байдужий для людини.

Науці відомо близько 500 тисяч видів рослин. Проте, ще народи давнього світу використовували близько 21 тисячу рослин з лікувальною метою. Різні назви рослин, як і етимологічні джерела їх назв – це і місцевість, де росте (лат. *Convallaria majalis*); і вплив на організм людини (лат. *Acorus calamus*), і спосіб обробки (лат. *Triticum*, від лат. дієслова “*terere*” – терти, молоти).

З появою перших релігійних бачень медицина почала містити елементи містики. Не знаючи причини появи багатьох хвороб, людина ототожнювала все зі вселенням злих духів. Цілющі ж властивості рослин пов'язували з надзвичайними божественними можливостями. Тому свідчення про лікарські трави представлено у багатьох легендах і міфах всіх народів світу.

За переказами, на Кавказі (Колхиді) під покровом богині Артеміди знаходився сад отруйних лікарських рослин, звідки ці рослини потрапляли до Греції. Назви деяких рослин пов'язані з іменами давньогрецьких богів та божеств: Нарцис (лат. *Narcissus*), Кипарис (лат. *Cupressus*), Лавр (лат. *Laurus*), Гіацинт (лат. *Hyacinthus*), Артемізія (лат. *Artemisia*), Мигдаль (лат. *Amygdalus*), М'ята (лат. *Mentha*) тощо.

Греки, наприклад, так описали походження оливи (лат. *Olea*), з якою пов'язували найважливіші події свого життя: довго сперечалися між собою Посейдон і Афінa – кому з них дістанеться прекрасна Аттика. І врешті вирішили влаштувати змагання. Вони повинні були зробити подарунок людям, і чий – найцінніший, тому і належав би предмет суперечки. Дванадцять олімпійських богів були суддями під час змагання. Посейдон першим ударив тризубцем у безплідну скелю і з'явилося солоне джерело. Тріумфував бог морів. Але Афінa глибоко встромила свій спис в землю і з неї виросла священна олива. Боги присудили перемогу Афінi, визнаючи її дар найціннішим [2].

Історія культури оливи – тисячолітня. Про неї повідомляють давньоєгипетські папіруси. Про неї згадує Гомер в “Іліаді” і навіть Ной дізнався, що вода зійшла з землі, коли голуб повернувся з листком маслини в дзьобі.

Боги та герої грецького (та іншого) міфотворення поставали живими та повноправними істотами, безпосередньо з простими смертними, допомагаючи своїм улюбленцям і обранцям. Давньогрецькі боги були у всьому подібні до людини: добрі, великодушні, але в той же час, жорстокі і підступні. Але все одно найвищою була доля, призначення. В цьому також вбачалась схожість з долями смертних людей: сумує Артеміда, що втратила коханого Адоніса (лат. Adōnis), слізно просить Мінерва богів увіковічити в мирті (лат. Myrtus) вбиту нею улюбленицю Мерсіку; залишається прекрасною квіткою, закоханий у себе Нарцис (лат. Narcissus); Аполлон перетворює на дерево Кипариса (лат. Cupressus) тощо.

Список використаних джерел:

1. Аверенцев С.С. Мифы // литературный энциклопедический словарь / под общ. ред. В.М. Кожевникова, П.А. Николаева. – М. : Советская энциклопедия, 1987. – С. 222 – 224.
2. Кун М.А. Легенди і міфи Давньої Греції / М. А. Кун . – К. : Академія, 2007. – 446 с.

Науменко О.В.

аспірант, викладач,

Чорноморський державний університет імені Петра Могили

ГЕНДЕРНІ ВІДМІННОСТІ АНГЛІЙСЬКИХ КОЛОРОНІМІВ НА ФОНЕТИЧНОМУ ТА ЛЕКСИЧНОМУ РІВНІ

Цікавість до гендерних аспектів почала набирати обертів на початку ХХ століття. Приблизно на початку 70-х років лінгвісти, психологи та соціологи почали виокремлювати так звану «жіночу мову» [4]. Багато вчених лінгвістів відмічали необхідність вивчати мовлення людей різного віку та соціального статусу. Г. Пауль писав, що «у світі стільки ж окремих мов, скільки індивідів» [3]. Такі думки породили дискусії щодо того, чи можна говорити про дві повністю різні мови: чоловічу та жіночу.

Контакти між статями є постійними та інтенсивними, серйозні мовні відмінності не можуть довго утримуватися, проте вважається, що у нашому суспільстві чоловіки та жінки все ж таки зберігають